

První únorová středa, a to zaručeně, neboť to byl i první den měsíce, navštívil Klub na Toulcově dvoře folkový kvartet, který si říká [Lístek](#). A hned na úvod musím napsat, že to byl večer klasických hitů současné formace. A líbili se mi víc, než na kterémkoliv jiném koncertě, který odehráli, když já byl u toho.

Jak se dá pochopit z historie psané v posledním zpěvníku k CD **Den pramenů**, z nepřízně osudu, kdy se starý Lístek proměňoval a lidé přicházeli a odcházeli, se nakonec dal dohromady, byť v úplně jiné sestavě, Lístek nový. Jejich poslední deska již zdomácněla v soukromých archívech a ve dnech, kdy vycházela, tedy před dvěma lety, snad nebylo nikoho, komu by jméno kapely alespoň něco málo neříkalo. Lístek byl pojem. Jak už to v šumu medií bývá, vládu na pár měsíců vzali jiní, ale Lístek zjevně neupadl v neznámost. Pořad

[Stopy sešlapanejch bot](#)

, kde se ne zřídka koncertně zviditelňují, se z pražského klubu v Trojické ulici rozšířil i do Brna a Plzně, byť v současné době v tomto pořadu mimo Prahu Lístek neuslyšíte, a kdo si nestihl poslední kompakt Den pramenů koupit, bude jistě překvapen faktem, že CD je stále k dispozici. Ovšem i dva roky po

Lístek na ilustr. snímku ze Zahrady

foto: archiv ©

vydání tomu není proto, že by se neprodávalo a tedy leželo ladem na skladech, ale ba právě naopak jeho prodejnost přinutila kapelu zajistit druhé vydání v nákladu 500 kusů. A tomu se děje právě v těchto dnech.

Jak už jsem se zmínil v úvodu, Lístek mne mile překvapil. Dlouho jsem neslyšel takhle dobře vyvedený akustický projev nějakého tělesa. Uznávám, že hlasový font jednotlivých členů co do síly a tedy hlasitosti projevu poněkud kolísal pod hranicí slyšitelnosti, ale kapela vsadila na osvědčené favority a pustila se do tohoto závodu se sobě vlastním elánem a humorem, tak vlastně nevadilo, že jsem místy lapal slůvka. Nebylo to moc potřeba, když tuhle hudbu důvěrně znáte a mně se podařilo sehnat i první dvě desky ještě v staré sestavě. A tak mě mohly zaskočit jen písně opravdu nové.

Ale právě i ty nové už vlastně znám delší čas. Tak jsem opět slyšel nádhernou *Podzimní*. Všechny nástroje hrají vedle sebe v dokonalé harmonii. Každý se drží jakoby zpátky a s jistou dávkou nevinnosti doplňuje všechny ostatní. Píseň *Podzimní* je podle mě stejně hitová jako *Den pramenů*, ale je přitom mnohem méně vtíravější.

Po Keltské instrumentálce od Alvy následoval již zaběhnutý hit *Oči sametový*, pak *Dharmoví tuláci* a *Brán*. Ač ve čtyřech lidech, tak přesto každá jejich píseň je originál. Lístek se nebojí dělat složitější aranže, což jak se zdá, se jim daří. Tam, kde by průměrná kapela jen nasadila kapodastr na jednu z kytar a drhla struny, tam u Lístku slyšíme propracované střídání rytmů a musím říct, že i taková maličkost je tu precizně dovedena k dokonalosti. Vhodně umístěné flétnové sólo, hrané s citem, pak písně dotváří i po emoční stránce. A když jsem se zaposlouchal do basy... Kontrabas v Lístku chválilo již mnoho lidí přede mnou, ať už to bylo oficiálně v médiích, nebo jen tak v hlasech z publika. Jestli Panova flétna Lístku dodává emoční základ, pak mnohdy melodické linky kontrabasových partů ji rozvíjí - graduji do větší síly a hloubky.

Jenže tohle by nešlo bez dostatečně kvalitních textů a melodií. Kolikrát jsem si hrál jejich písně a musím uznat, že i bez všelijakých "vyhrávek" je valná většina jich samonosná. A tím se může pochlubit jen velmi málo tvůrců písní. Prostě jsem si vychutnával každý tón - dohromady i zvlášť. Rozplývaly se mi jako čokoláda na jazyku, jen s jedním malým rozdílem: čokoláda je pověstná tím, že se po několika čtverečkách přejí.

Pak přišla pro mne jedna z méně známějších položek v pomyslném inventáři kapelního playlistu. *Tom Horn* je naprosto netypickým kusem. Je stylizována do tváře moderní americké country. V generační výpovědi mladých trampů, jak byla píseň *Mezi mosty* představena, mě úplně rozložilo svou procítěností sólo hrané na dřevěnou příčnou flétničku. Pak navazovali vypalovačkou *Volání*

, kterou budou pamětníci znát právě i ve verzi z desky

Skály kvetou

z roku 1998. Stejně tak i

Pampelišky

i s Angelikou schovanou v textu patří ještě do zlatého fondu původních sešlostí Lístku. Na prostřední desku si toho večera vzpomněli ještě několikrát. Ve Svátečním setkání se dokonale projevil Sylvín hlas, který se vryl smutně do srdíčka.

Druhá půle patřila už opravdovým megahitům. Nejprve bych měl upozornit na hit z Bonanzy *Neř íkej*

. Pak přišla

Indiánská píseň západu Slunce

, která je další ukázkou hudební všestrannosti této kapely. Píseň indiánského kmene Zuni, nemohu si pomoci, je v současné podobě mnohem údernější a více šamansky rituální, což mohlo ve mně způsobit i to, že zněla čistě akusticky. Vůbec celkově mi přišlo, že Lístek bez aparatury je mnohem přirozenější, zatímco na pódiu za mikrofony mi připadají trochu uzavření. Díky tomu se mi tento koncert líbil víc než obvykle. Ale nechci tvrdit, že "elektrické" koncerty téhle veselé party jsou hrůza. I tady Lístek, co ze zkušenosti vím, odvádí skvělé výkony.

Den pramenů nesměl chybět, stejně tak jako *Mezi mnou a tebou* a *Kříž s Posledním soumrakem*

, aby byl

výčet písní jimi hraný kompletní. Rozloučili se, tedy tak to chtěli, vypalovačkou

Lucerna

. Jenže publikum, jehož jsem byl součástí, uvedlo kapelu do rozpaků. Tvářili se totiž, že již nic jiného neumí. Hlas z publika si vzpomněl za ně. Když tedy dozněly

Skály kvetou

, znamenalo to opravdu konec.

A už mi zbývá jen poslední maličkost. **Lístek** bude 28.2. v 19 hodin hrát v Trojické s hostem, kapelou **Bob a Bobci**. Na tom by nebylo věru nic divného, kdyby se tento koncert neměl stát velkou premiérou dlouho utajovaných novinek. Prozradil mi to jejich producent a pátý člen kapely, Michael "Tony" Antony.